

то, дѣто отсѣднахъ на хана. Слѣдъ малко са зададохъ и тримата ми страхопазлювцы, поблѣднели и полвинь живы, полвинь умрѣли. Тѣ разтрепѣрани като листъ и разпѣхтены отъ бѣгъ и страхъ, разказвахъ, че срѣщнали грамаденъ, страшенъ вапиръ съ крѣвь облѣнъ, че ималъ огнена глава, която былъ свилъ подъ мишца. Ъздеше, казвахъ тѣ, на вранъ конь съ черна предница и сива задница, който макаръ да хромялъ съ единъ кракъ, пакъ излизалъ изъ урвата кат стрѣла. Тѣ когото срѣщняли, когото стигняли, до дѣ додѣтъ до хана, разправяли сѣкиму какво зло гы сполѣтяло. Комуто приказали тръгналъ подиря имъ и до ханскытѣ врата, предъ крѣчмата набрахъ са стотина души, които бѣхъ отворили уши и уста да слушатъ за страшната зла срѣщца, за крѣвавото звѣреко плашило. Въ туй време менѣ ми доде на умъ да гы изцѣрѣжъ отъ страховетѣ имъ, като са посмѣмъ съ тѣхното лѣко вѣрване. Отвързвамъ скритомъ коня си, минувамъ презъ задния хански вратникъ, избикалямъ презъ други пѣтъ и съ чрѣвената си какулета намѣтнатъ и съ фенеря на рѣка, прстигамъ пакъ препушкомъ предъ крѣчмата. Трѣбаше да бѣдите тамъ за да видите изпоплашенытѣ селены. Едны си крыехъ очитѣ въ рѣце, другы са хвърляхъ въ крѣчмата презъ